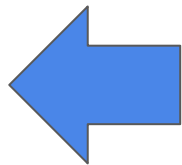

עיבוד שפה טבעית ש7:
לקראת רשתות נוירונים

פתרון הבוחן

רענון רגרסיה לוגיסטית

- הפונקציה הלוגיסטית מעבירה מספר שרירותי למספר בין 0 ל-1 שאנחנו נקרא לו

$$y = \sigma(z) = \frac{1}{1 + e^{-z}}$$

“הסתברות”

○ סיגמה מעל 0.5 = חיזוי 1, אחרת חיזוי 0

- ה-z שבתוך הסיגמויד הוא מכפלת וקטור פיצ'רים בוקטור משקלות נלמד (+ b נלמד)
- המטרה היא להתקרב עם כל חיזוי לתג האמיתי, ומינוס לוג ההפרש הוא ההפסד CE loss
- גזירת ההפסד לפי הפרמטרים נותנת, הודות לתכונות הסיגמויד, כלל עדכון מאוד פשוט:

$$\frac{\partial L_{CE}(\hat{y}, y)}{\partial w_j} = [\sigma(w \cdot x + b) - y] x_j$$

המשקלות (שייצגנו כ- θ) הקלט (שייצגנו כ-f)

רענון ירידה סטוכסטית בגרדיאנט (Descent, SGD)

- מעבר על הדאטא דוגמא-דוגמא
- מצריך קצב למידה learning rate (יכול להיות בר-שינוי)
- מצריך אתחול כלשהו של הפרמטרים
- מצריך הגדרת קריטריון התכנסות

$$\theta(t+1) = \theta(t) - \eta \nabla J(\theta(t))$$

The diagram shows the SGD update equation with several components highlighted by colored ovals and connected to labels by lines:

- $\theta(t+1)$ is circled in red and labeled "פרמטרים חדשים" (New parameters).
- $\theta(t)$ is circled in green and labeled "קצב למידה" (Learning rate).
- η is circled in blue and labeled "פרמטרים קודמים" (Previous parameters).
- $\nabla J(\theta(t))$ is circled in grey and labeled "גרדיאנט ההפסד (J יסומן אצלנו L)" (Loss gradient (J will be denoted as L)).

אצוות זעירות (mini batches)

- עדכון הפרמטרים דוגמא אחרי דוגמא הוא לא יציב, ויכול להביא לתוצאות ביניים מאוד שונות
- הדוגמאות גם נבחרות אקראית, כך שתוצאות אימון יכולות להשתנות מאוד כתלות בסדר הבחירה
- הבעייה מתחדדת עוד יותר עם קצב למידה משתנה
- דרך התמודדות אחת: מעבר על סט האימון ב"נגלות" של 10, 100, אפילו 1024 דוגמאות כל פעם
 - מחשבים את ההפרשים והגרדיאנטים של כל הדוגמאות לפי הפרמטרים הנוכחיים $\theta^{(t)}$
 - מעדכנים את הפרמטרים לפי הגרדיאנטים שנאגרו בפעם אחת, בסוף האצווה
- בונוס יישומי: מאוד יעיל לחישוב מקבילי

$$\theta = \theta - \eta \cdot \nabla_{\theta} J(\theta; x^{(i:i+n)}; y^{(i:i+n)}).$$

רגולריזציה Regularization

- אצוות-זעירות מטפלות קצת ב"ברירת" ערכי הפרמטרים, אבל לפעמים צריך לבלום אותם מפורשות

○ סכנה ל-overfitting

- רגולריזציה הוא אלמנט המתווסף לפונקציית ההפסד ו"מעניש" אוספי פרמטרים (=מודלים)

$$L = L_{CE} + L_{REG} \text{ ש"הגזימו"}$$

- רגולריזציית L2: נתונה ע"י $L_{REG} = ||\theta||_2^2$, מענישה מודלים שהתרחקו יותר מדי מהראשית
- רגולריזציית L1: נתונה ע"י $L_{REG} = ||\theta||_1$, מענישה מודלים שיותר מדי פרמטרים בהם אינם 0
- מי מאלה נותנת כלל עדכון יותר נוח?

- לרוב נמשקל את הרכיבים: $L = L_{CE} + \lambda L_{REG}$

היפר-פרמטרים

- נתקלנו כבר בכמה גדלים שיכולים להשפיע על ביצועי המודל שלנו אבל לא ניתנים ללמידה ישירות בתהליך האימון של SGD:
 - קצב הלמידה η
 - משקל הרגולריזציה λ
 - גודל מיני-אצווה m
- אלה נקראים **היפר-פרמטרים** ונלמד אותם בנפרד מהאימון הרגיל
- תהליך הלמידה שלהם נקרא כיוון (tuning) ולכבודו נקים עוד פיצול בדאטא שלנו, נוסף על train ו-test. שמות מקובלים הם dev(elopment) ו-val(idation)
 - יחס סדר-גודל מקובל עבור החלקים: 80% אימון, 10% ולידציה, 10% מבחן (ייתכנו אחרים)
 - בשקפי העזר על לימוד מכונה מוסבר מהו cross-validation, מומלץ לעיין

רגרסיה מרובת-סוגים (Multinomial regression)

- עד עכשיו התמודדנו עם שני קלאסים, הרבה פעמים נצטרך יותר
- בנינו פונקציית הסתברות ע"י שימוש במספר אחד -- וגם במקרה החדש יהיו לנו דרגות חופש כמספר הקלאסים **פחות אחד** (כי אנחנו עדיין רוצים פונקציית הסתברות)
- הדרך שלנו "לחלק את העומס" - נחשב ציון לכל קלאס, ובסוף ננרמל בסכום כל הציונים
- קיבלנו את פונקציית הסופטמקס (softmax)

$$\text{softmax}(z_i) = \frac{\exp(z_i)}{\sum_{j=1}^k \exp(z_j)} \quad 1 \leq i \leq k$$

שימו לב לתחום ולטווח שהוא כל הכניסות בווקטור \Leftarrow מקבלת וקטור, מחזירה וקטור

למה קוראים לזה softmax?

- וקטור עם גורם מקסימלי "מובהק" - $[9, 4, 0, 0, 2, 3, 1]$
 - מחזיר כמעט הכל על המקסימום - $[0.9894, 0.0067, 0.0001, 0.0001, 0.0009, 0.0025, 0.0003]$
- וקטור עם כמה גורמים דומים למקסימום - $[9, 8, 8.5, 0, 2, 3, 1]$
 - עדיין מבהיר מי המקסימום, אבל עם פחות בטחון - $[0.5055, 0.1860, 0.3066, 0.0001, 0.0005, 0.0013, 0.0002]$
- זכרו, התחום הוא כל הממשיים!
 - $[2, -9, -100, 0, 0, 1, 1]$
 - $[0.4984, 8.3 \times 10^{-6}, 2.8 \times 10^{-45}, 0.06745, 0.6745, 0.1834, 0.1834]$

איך מקבלים ציונים שונים לכל קלאס?

- במקרה של שני קלאסים נדרשנו רק לציון אחד, שהגדירה לנו מכפלת θ ב- f .
- כאן צריך כמה ציונים, אבל f זהה עבור כל דוגמה.
- פתרון: נלמד θ נפרדת לכל קלאס:

$$x_5 = \begin{cases} 1 & \text{if “!”} \in \text{doc} \\ 0 & \text{otherwise} \end{cases} \quad w_5 = 3.0$$

Feature	Definition	$w_{5,+}$	$w_{5,-}$	$w_{5,0}$
$f_5(x)$	$\begin{cases} 1 & \text{if “!”} \in \text{doc} \\ 0 & \text{otherwise} \end{cases}$	3.5	3.1	-5.3

בכמה סיבכנו את המודל?

מוליטיקלאס - הפסד

- במקרה הבינארי, היה לנו סכום "ממושקל" של שני מקרים
 - "ממושקל" במרכאות כי אנחנו עובדים עם ברנולי: רק אחד מהם שווה 1, השאר 0.

$$L_{CE}(\hat{y}, y) = -\log p(y|x) = -[y \log \hat{y} + (1 - y) \log(1 - \hat{y})]$$

מולטיקלאס - הפסד

- במקרה הבינארי, היה לנו סכום "ממושקל" של שני מקרים
 - "ממושקל" במרכאות כי אנחנו עובדים עם ברנולי: רק אחד מהם שווה 1, השאר 0.

$$L_{CE}(\hat{y}, y) = -\log p(y|x) = -[y \log \hat{y} + (1 - y) \log(1 - \hat{y})]$$

- כשנכליל למקרים מרובים נגדיר את מרחב הקלאסים כוקטור אינדיקטור, ונקבל:

$$L_{CE}(\hat{y}, y) = -\sum_{k=1}^K y_k \log \hat{y}_k$$

- שוב, רק אחד מה- y_k הוא 1, ולכן, עבור k הנכון,

$$= -\log \hat{y}_k = -\log \frac{\exp(w_k \cdot x + b_k)}{\sum_{j=1}^K \exp(w_j \cdot x + b_j)}$$

מולטיקלאס - כלל העדכון

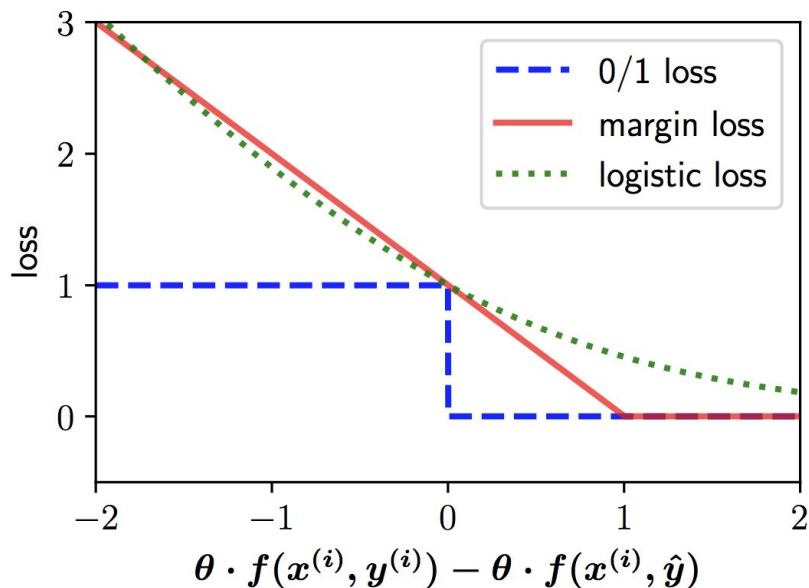
- דומה למקרה הבינארי (או להכללה שלו לפי ערכי y)

- שימו לב שכל הפרמטרים מתעדכנים

- של הקלאסים השגויים (כמה? למה?)
- של הקלאס הנכון (כמה? למה?)

$$\begin{aligned}\frac{\partial L_{\text{CE}}}{\partial w_{k,i}} &= -(\mathbb{1}\{y = k\} - p(y = k|x))x_i \\ &= -\left(\mathbb{1}\{y = k\} - \frac{\exp(w_k \cdot x + b_k)}{\sum_{j=1}^K \exp(w_j \cdot x + b_j)}\right)x_i\end{aligned}$$

פרספטרון Perceptron

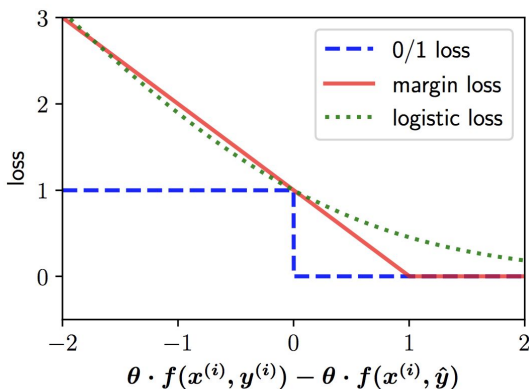
- מודל סיווג לינארי שלא עובד עם הסתברויות.
הוא מנסה "לצייר קו מבחין" בין דוגמאות חיוביות לשליליות.
- הפרמטרים הם אותם פרמטרים כמו ברגרסיה לוגיסטית, והחישוב הזה מלבד הסיגמויד: חוזה "1" אם ורק אם $\theta \cdot f + b > 0$
- הפסד: "הפסד 0-1" (zero-one loss)

פרספטרון - כלל העדכון

```
1: procedure PERCEPTRON( $\mathbf{x}^{(1:N)}, y^{(1:N)}$ )
2:    $t \leftarrow 0$ 
3:    $\boldsymbol{\theta}^{(0)} \leftarrow \mathbf{0}$ 
4:   repeat
5:      $t \leftarrow t + 1$ 
6:     Select an instance  $i$ 
7:      $\hat{y} \leftarrow \operatorname{argmax}_y \boldsymbol{\theta}^{(t-1)} \cdot \mathbf{f}(\mathbf{x}^{(i)}, y)$ 
8:     if  $\hat{y} \neq y^{(i)}$  then
9:        $\boldsymbol{\theta}^{(t)} \leftarrow \boldsymbol{\theta}^{(t-1)} + \mathbf{f}(\mathbf{x}^{(i)}, y^{(i)}) - \mathbf{f}(\mathbf{x}^{(i)}, \hat{y})$ 
10:    else
11:       $\boldsymbol{\theta}^{(t)} \leftarrow \boldsymbol{\theta}^{(t-1)}$ 
12:  until tired
13:  return  $\boldsymbol{\theta}^{(t)}$ 
```

- אם צדקנו - אין עדכון
- אם טעינו - נעדכן לפי "מה שהיה אמור לקרות", כלומר לפי הקלאס הנכון
- במקרה המולטי-קלאס, זה יוצא כך:

פרספטרון + הפסד מרווח = SVM

- מה לגבי margin loss שראינו קודם? (עוד שם - hinge loss)

- מטרה - למצוא גבול לינארי "יעיל ככל האפשר" = רחוק ככל הניתן מאיזשהי דוגמה בסט האימון

- הדוגמאות הכי קרובות מכל קלאס נקראות וקטורי תמיכה, מכאן
Support Vector Machine

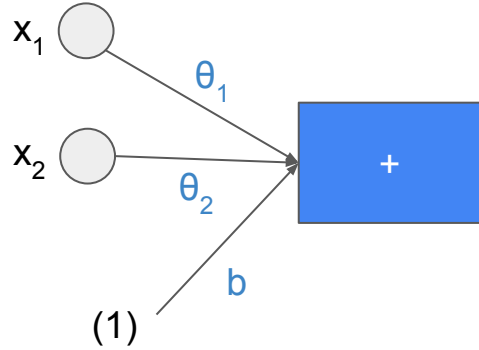
- פרספטרון רגיל לא יכול למצוא כזה כי אין עדכונים כשצודקים

- מצד שני, זה יכול להועיל נגד overfitting

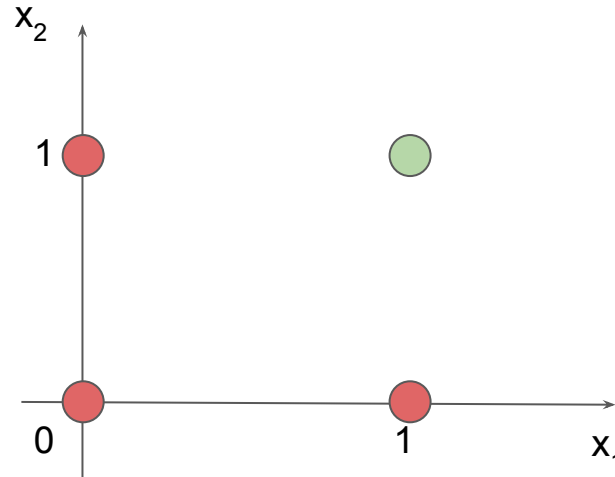
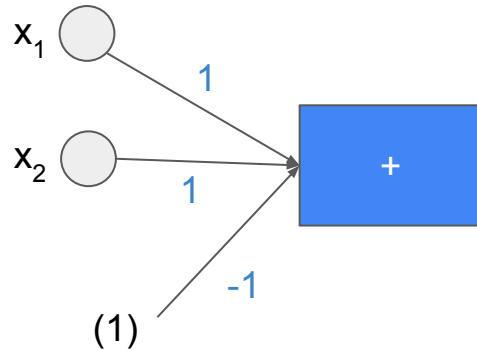
- (לא נרחיב על הגזירות ואופן האימון, אפשר לעיין באייזנסטיין (2.4.1-2.4.2)

רשתות נוירונים (פשוטות)

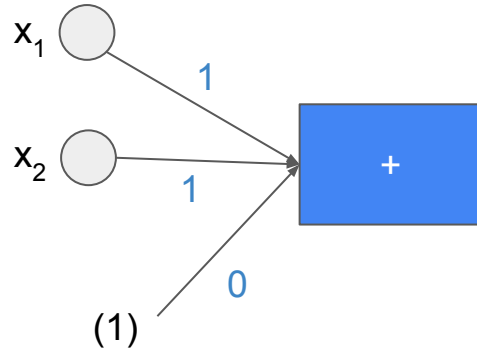
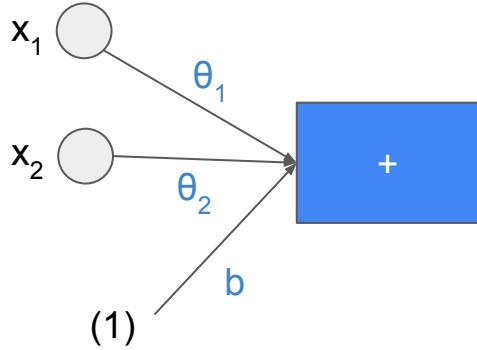
- יחידת הבסיס ("נוירון") - פרסטרון (ציון לינארי, חיזוי לפי $0 <$)

- נדמיין פרסטרון שצריך לחשב AND

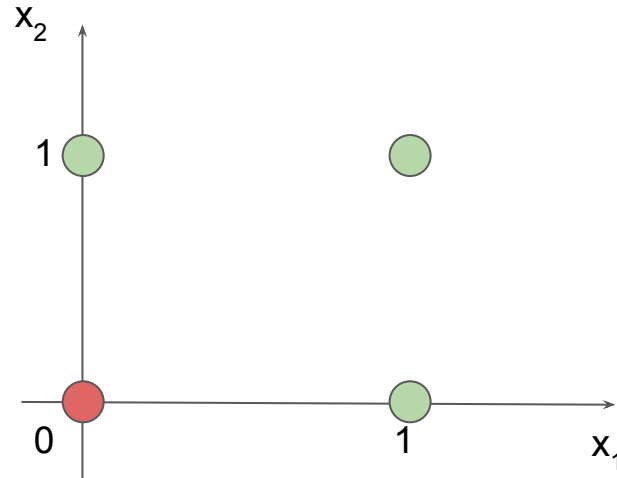
רשתות נוירונים (פשוטות)

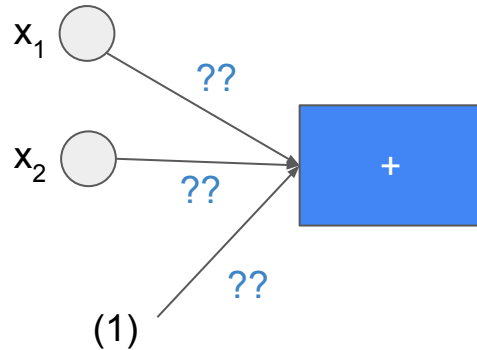
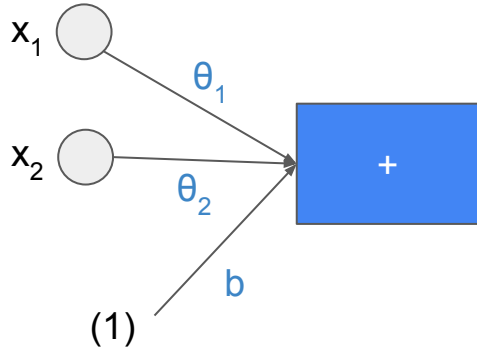
- יחידת הבסיס ("נוירון") - פרספטרון

- נדמיין פרספטרון שצריך לחשב AND

- ונעת פרספטרון שצריך לחשב OR

רשתות נוירונים (פשוטות)

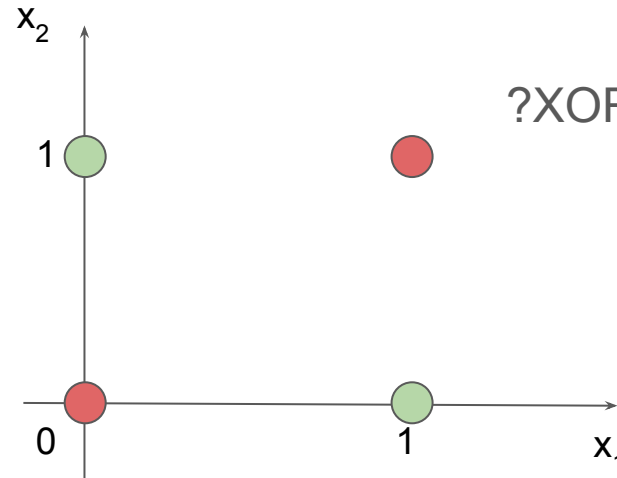

- יחידת הבסיס ("נוירון") - פרספטרון

- נדמיין פרספטרון שצריך לחשב AND

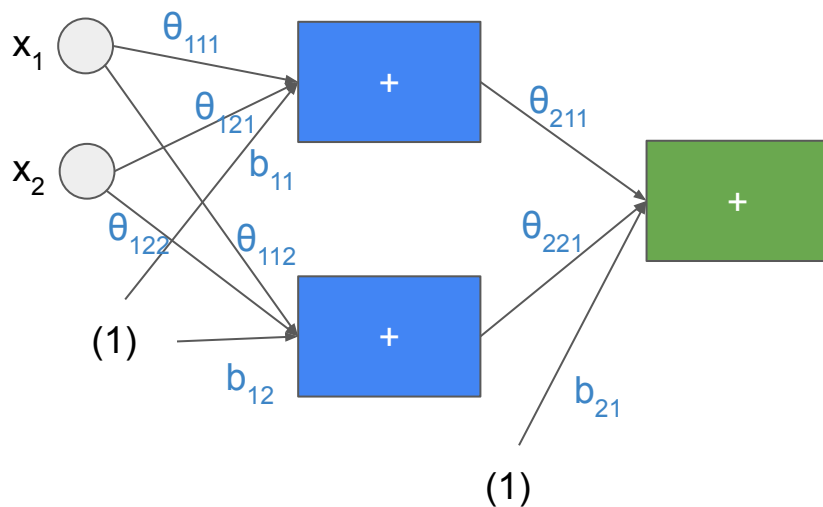
- ונעת פרספטרון שצריך לחשב OR

- מה לגבי XOR?

רשתות נוירונים (פשוטות)

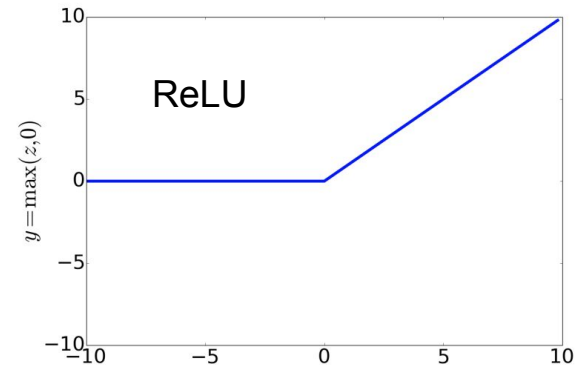
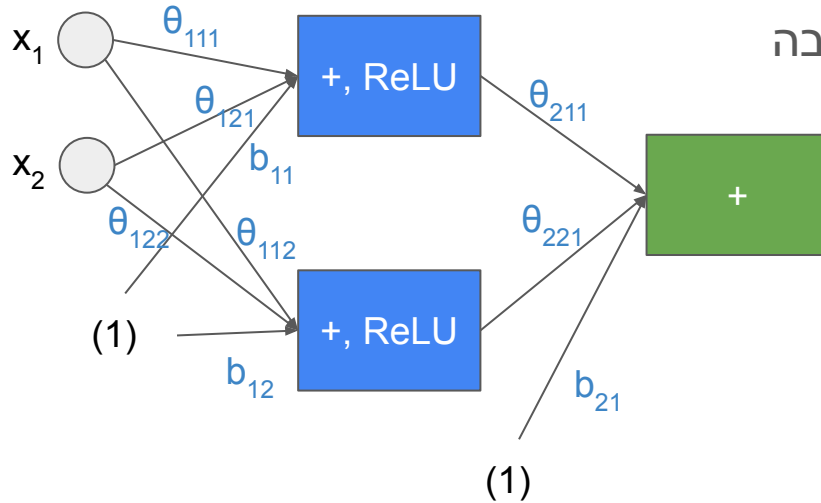
- נרכיב שלושה פרספטרונים אחד על-גבי השני

רשתות נוירונים (פשוטות)

- נרכיב שלושה פרספטרונים אחד על-גבי השני

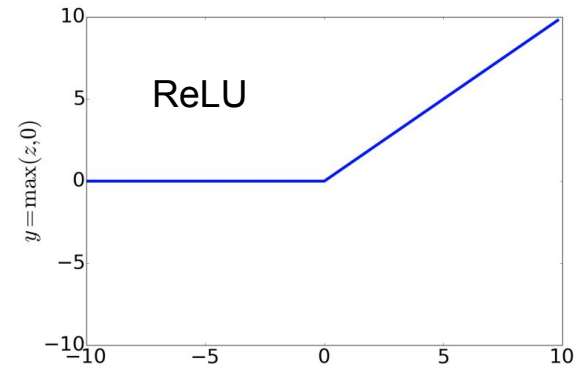
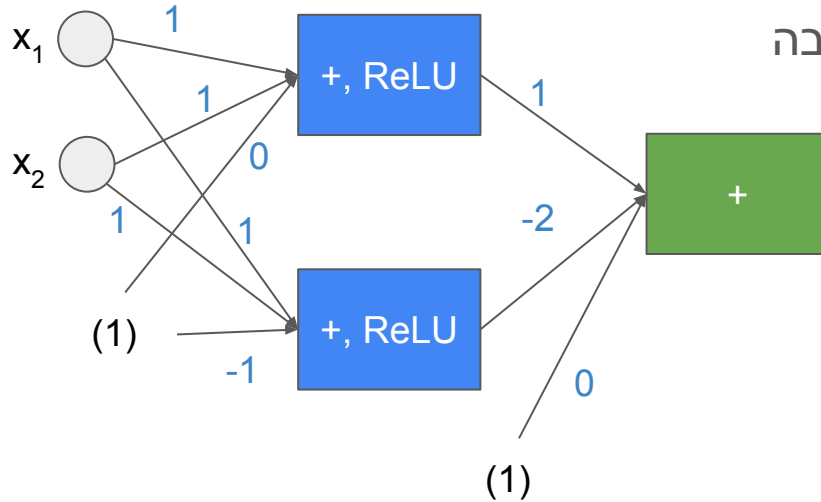
- סתם חיבור לא יעזור (למה?) ולכן נוסיף
אקטיבציה בשכבה האמצעית (השכבה
הנחבאת, hidden layer)

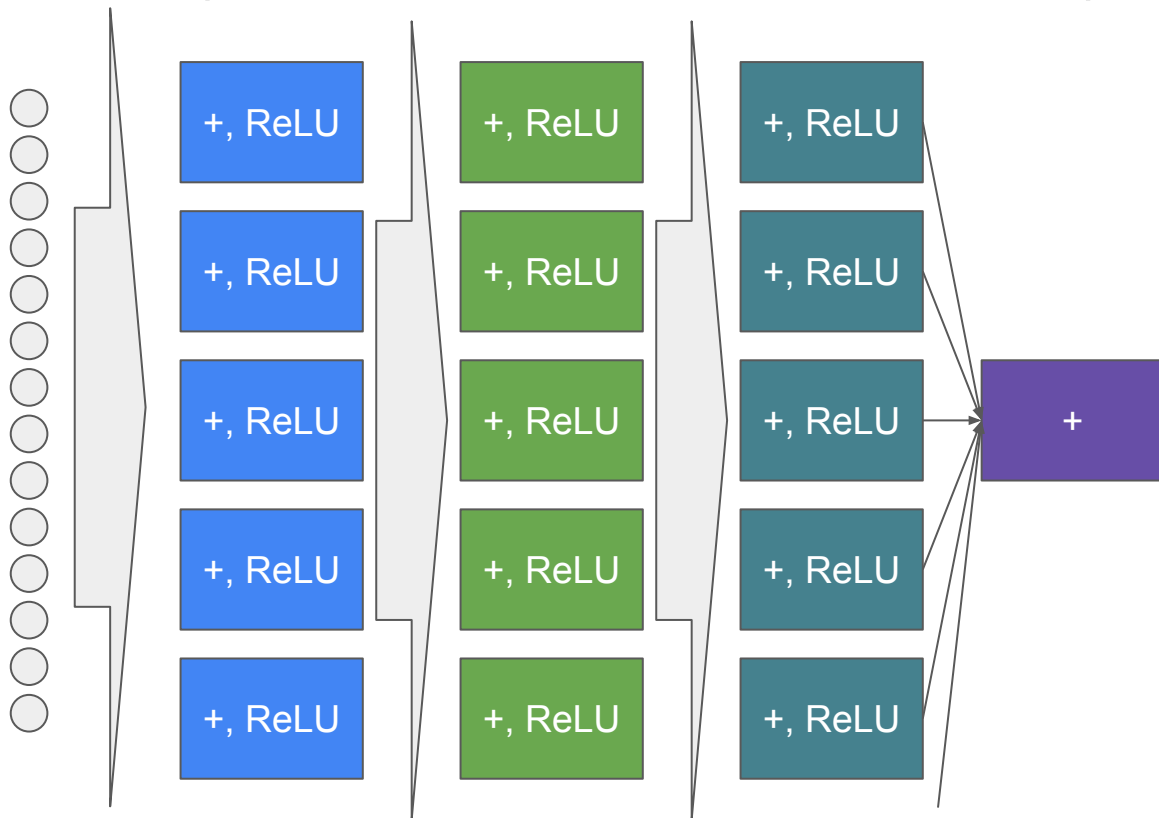
רשתות נוירונים (פשוטות)

- נרכיב שלושה פרספטרונים אחד על-גבי השני

- סתם חיבור לא יעזור (למה?) ולכן נוסיף
אקטיבציה בשכבה האמצעית (השכבה
הנחבאת, hidden layer)

רשתות נוירונים בהיזן קדמי (Feedforward NNs, FFN, MLP)

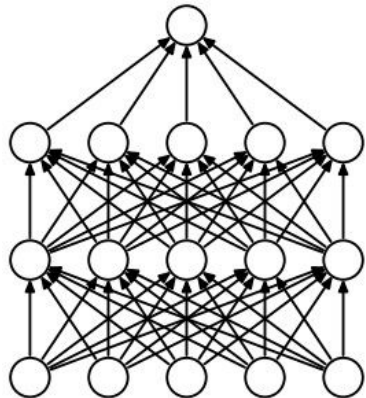

- אותו דבר רק בהמון
 - המון שכבות (= רשתות עמוקות)
 - המון פיצ'רים
 - המון נוירונים חבויים בכל שכבה
- איך מאמנים אותן?
 - פעפוע אחורה - backpropagation
 - איך מאתחלים את המשקלות?
- איזו אקטיבציה בוחרים?
 - ReLU
 - סיגמויד
 - טנגנס היפרבולי tanh
- אילו פיצ'רים מכניסים?

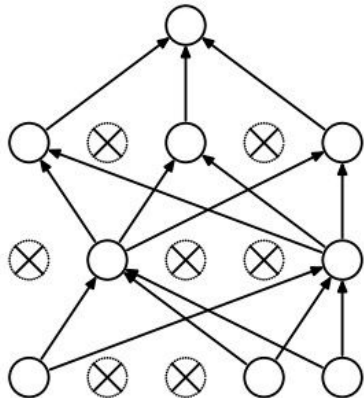
רגולריזציה ברשתות נוירונים - Dropout

- הגבלה ישירה על גודל כלל הפרמטרים (כמו ב- L_{REG} שראינו קודם) מכבידה על הלמידה ולא ברור אם היא יעילה

- במקום זה, מכניסים אלמנט הסתברותי לתהליך הלמידה: בכל שלב נאפס חלקים אקראיים בכל שכבה

(a) Standard Neural Net

(b) After applying dropout.

- הרשת "לומדת להסתדר" בלי כל אחד מהנוירונים
- בזמן ריצה (inference), לא מחילים dropout

מקור התרשים:

<https://deeptnotes.io/dropout>

רשתות נוירונים בהיזן קדמי - הדגמה

- <https://bit.ly/3Dnm52U>
- השימוש העיקרי ל-FFNs בשפה טבעית - **סיווג**.

